

Ben ve Yıldız/ Mahmud Guneyim

Ben ve yıldız; birbirimize bakarız; / Uyku bilmez olmuş gözlerimiz.
Ey gece! Sende ahlarım yankılandı; / Hüzünlere yarayan âh-u zarımız!
Eleminden müşteki bir aşık sanma beni, / Aşk için ne çekersem yeğdir bana.
Hep bir şeyler hatırlarım ki acıdır; / Ulu şanıımızdır yitirdiğimiz!
Heyhat ki Araplığa! Evren onun sahası iken; / Gizlenir oldu şimdi köşesinde
Her nerede Müslüman görsen; / Kanadı kırılmış kuş gibi bulursun!
Bir zamanlar biz yönetirken âlemi, / Şimdi onlar tarafından yönetilir olduk.
Resulü Kibriya'dan mucize beklersin! / Yetmez mi, ölmüş bir halkı dirilttiği!?
Kim ki, arapları birleştirdi hep akıbeti / Öldürenin sülalesini kardeş sayar.
Nasıl da yönettiler, koyun çobanları ülkeyi!, / Öyle ki, Şah ve Kısra bile beceremedi
İnsanlar, anlayınca İslam'ı hemen kabullendi. / Zira Özünde kardeşlik ve adalet vardı
Ey cübbesi içinde Ömer'i Gören / azığı ise yağı, / Onun azığı yağ, sığınağı kulübeydi!
Kısra tahtında heybetinden korkup sendelenir, / Ürkerdi ondan, Rum kralları dahi...
Din, Allah'ın koruduğu Hanif dindir, / Onu lekelemeye çalışanlar, çirkin oluverirler.
Ben İslam'ı, mahza din olarak değil, / Doğuyu birleştiren unsur olarak bilirim.
Ruhlarımız onda bir araya gelir; / Tıpkı, arıların kovanda buluştuğu gibi.
Vahiydir onun temeli, Resul'dür önderi; / Yanılsalar bile, Müslümandır mensupları.